

jo flerkifte, at de separate Fonds skulde ophøre at eksistere, det vilde kun være en anden Regnskabsform. Delt er det Eine, men det Andet er, at, saavidt jeg har kunnet fornemme — jeg siger ikke, at jeg har kunnet danne mig nogen fuldstændig fast Anskuelse om alle de forskjellige Administrationsbrancher, som ligge under dette Ministerium, i den korte Tid, hvori jeg har havt den Ære at beklæde det — bestyres disse separate Fonds med megen Dygtighed og Omhu. Her i Folkethinget sidde jo to Statsrevisorer, og jeg tror, at jeg tør appellere til dem, og at de ville afgive det Vidnesbyrd, at Regnskaberne og alt Andet er i en overordentlig god Orden; tager jeg fejl deri, ville de jo kunne rette mig. Naar nu det ærede Medlem siger, at denne Foranstaltning vilde have stor Betydning for vore Finanser, og at det vil hæve dem, saa seer jeg egentlig ikke, hvorledes dette vilde skee. Den Deel af Formuen, som bestaaer i Obligationer, vilde dog, fordi der da kom flere deraf paa Markedet, ikke kunne hæve de Obligationer, som for Diebliffet ere i Finantsministerens Haand. Jeg tror tværtimod, at det vilde have en nedtrykkende og skadelig Virkning, naar man faae, at dette lille Land, som er saa lykkelig at have en Mængde forskjellige separate Fonds til Disposition for Videnskab og Kunst, ødelægges den og taber Synet for et af sine væsentligste Formaal, og at det vil spise de separate Fonds op, for i nogle Aar at kunne leve noget mere behageligt. Dette vil efter min Mening svække istedetfor at styrke Crediten. Hvad nu angaaer det, der udtaltes af det ærede Medlem om at tage mere end 4 pCt. — det kan jo forresten godt skee, hvad enten disse Midler bestyres, som det nu skeer eller paa en anden Maade — vil jeg ligesom sige, at det er min Følelse imod. Jeg tilstaaer, at naar jeg skulde raisonere derover, vilde jeg give det ærede Medlem Ret; hvorfor skulle de ikke ligesaa godt have 5 pCt. som saamange Andre? Men jeg tilstaaer tillige, at det er min Følelse imod, og saalænge der bestaaer den Lov, at der ikke maa tages mere end 4 pCt. af de Penge, som skulle ublaanes mod Pant, saalænge laaner jeg dem ikke ud paa andre Be-

tingelser, men saa forlanger jeg ogsaa, at det skal være godt Pant. Skulde Loven blive forandret, saa er det en anden Sag. Det ærede Medlem berørte forresten ogsaa i sit Foredrag, om jeg huffer ret, den Commissionsbetænkning, som er bleven omdeelt her i Thinget, og som vedrører Sorø Academi. Det kan naturligviis ikke være min Mening at bringe denne Betænkning og Alt, hvad der kan siges for og imod den, til nogen udtømmende Behandling her, men da den er bragt paa Bane, vil jeg ikke undlade at udtale her, at, medens jeg paa ingen Maade tror, at det Forslag, som indeholdes deri, kan realiseres, gaaer der dog gennem hele Betænkningen, om jeg saa maa sige, en vis Friskhed, saa at man, naar man lægger den fra sig, og selv om man indrømmer, at man ikke kan realisere den Plan, som er nedlagt deri, virkelig faaer Lyft til at prøve paa, om man ikke kunde gjøre i det Mindste noget Eignende. Jeg bemærker ogsaa udtrykkelig, at naar man har faaet en saadan Lyft til disse 30,000 Rb., som man venter, at Sorø Academi vil faae tilovers i det kommende Finantsaar, saa vilde disse Penge, hvis man gaaer ind paa denne eller en lignende Vej, faae en Anvendelse, som efter min Mening vilde være meget bedre. Jeg tror nu at have berørt det Væsentligste af, hvad der er kommet frem, og skal foreløbig standse.

Th. Nielsen: Det Foredrag, som vi hørte af den ærede Folkethingsmand for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (C. B. Nimestad), skal jeg ikke indlade mig paa at imødegaae, da det efter min Formening er af det Slags Foredrag, der bedst imødegaae sig selv. Jeg tror ikke, det vilde gavne Forhandlingerne, om jeg indlod mig derpaa. Den Mængde Vigtigheder og Drumser, som udsplædes, skal jeg ikke forsøge at stifte og erklærer mig selvfølgelig i saa Henseende for fallit. At han kjender det romerske Stueespil og jeg ikke, er jo Noget, som vel intet Medlem tvivler om, og jeg skal i saa Henseende gjerne forholde mig rolig. At jeg skulde have brugt Kirkefædrene til Beviis for, hvad vi ville og ikke ville, og hvad vi maatte eller ikke maatte,